

ALENA KUZMOVÁ

ĎÁBLOVO JABLKO

A JINÉ POVÍDKY

Ďáblovo jablko

a jiné povídky

Hrůzostrašné příběhy napsala
Alena Kuzmová

Předmluva

Lidé si odjakživa rádi vyprávěli o strašidlech. Vymýšleli si různé duchy, kteří se zjevovali ve starých hradech, kostlivce, kteří o půlnoci vylézali z rakví, zvířata či věci, které měly nadpřirozené schopnosti, d'ábly, kteří zasahovali do lidských životů, nebo záhadná zjevení, která varovala člověka před neštěstím. Nadpřirozené jevy a bytosti se nejdříve objevovaly v lidových pověstech a pohádkách, později se staly součástí napínavých hororových příběhů a filmů.

I když se ví, že strašidla nejsou a nikdy nebyla a že patří jen do říše fantazie, přesto příběhy o nich jsou stále velmi oblíbené. Je totiž příjemné občas se trochu bát, obzvlášť když dobře víme, že se jedná jen o takový druh strachu, který nám přináší pobavení.

Na toto téma vznikla kniha *Ďáblovo jablko a jiné povídky*. Všem jejím čtenářům přeji, aby s ní strávili chvíle plné napětí a zábavy.

Vaše

Alena Kuzmová

Ďáblovo jablko

Paní Strakovou znali téměř všichni obyvatelé v městečku. Bydlela v domě s velkou zahradou, kde pěstovala snad všechny druhy zeleniny a ovoce, kterým se v kraji dařilo. Pokud jde o rozmanitost a kvalitu plodů, žádná zahrada široko daleko se té její nevyrovnala. Její produkty byly opravdu prvotřídní a na trhu velmi žádané. Když přišla zjara na tržišť se svými prvními bylinkami a zeleninou, lidé se hrnuli k jejímu stánku v jednom proudu, neboť věděli, že nikde lepší zboží nekoupí.

Paní Straková byla neobyčejná žena. Lidé, kteří žili v jejím sousedství a znali ji už léta, tvrdili, že je jí nejméně osmdesát roků, ale vypadala spíš na čtyřicet. Stále byla plná života, usměvavá a vlídná k svým zákazníkům. Bylo až zarážející, odkud tato žena čerpá sílu, když žije o samotě a musí dělat veškerou práci na zahradě i v domácnosti jenom sama. ,Ona tu zahradu miluje. Ta práce jí dává hodně potěšení, a proto ji udržuje tak svěží,‘ mysleli si lidé, kteří žili v okolí.

Přesto bylo na té ženě cosi zvláštního. Nikdy ji neviděli povídat si s někým mimo tržišť. Byla zcela osamělá, ale očividně jí to působilo potěšení. I když navenek ukazovala vlídnou tvář, vnímavější pozorovatel vycítil, že z ní vyzařuje jakási zlověstná energie. Jako by pod svým pomyslným závojem skrývala nějaké temné tajemství. Její přehnaná úslužnost, kterou se snažila přilákat k svému stánku hlavně

náhodné návštěvníky městečka, téměř hraničila s úlisností. Nikdy je nezapomněla pozvat do své zahrady, aby si natrhali ovoce přímo ze stromů. Tvrdila, že tak chce získat jejich trvalou přízeň.

Místní lidé však říkali, že její zahrada je jako zakletá. Několik zákazníků tam prý už přišlo, aby si natrhali ovoce ze stromů, ale žádný z nich se nevrátil. Policisté prohledali její dům a všechny kouty zahrady, ale po návštěvnících jakoby se zem slehla. Nenašla se ani malá známka toho, že to místo navštívili. Paní Straková tvrdila, že si ti lidé jen natrhali trochu ovoce a odešli. Neexistoval proti ní žádný důkaz, ale navzdory tomu určitý stín podezření zůstal viset nad její hlavou. Věděla, že nikdo z místních lidí by si netroufl vejít do její zahrady, neboť pověst o zmizelých návštěvnících se mezi nimi pevně zakořenila.

Jednoho dne projížděl městečkem mladý muž. Vracel se ze vzdáleného města, kde se zúčastnil svatby jednoho svého přítele. Muž byl dost unavený a chtěl se protáhnout po dlouhé cestě, a tak zaparkoval vůz na náměstí.

„Když už jsem tady zastavil, podívám se trochu po městě,“ řekl si Jiří. Vtom si všiml, že hlouček lidí spěchá jedním směrem. Přidal se k nim a brzy nato došel na městské tržiště. Bylo pozdě odpoledne a někteří trhovci pomalu vyklízeli své stánky. Jen jedna žena stále čile prodávala své zboží a kupující se dál stavěli do fronty na zeleninu a ovoce u jejího stánku. Jiří si stoupl do řady jako poslední. Při pohledu na výstavní ovoce se mu začaly sbíhat sliny. Měl chuť zakousnout se do šťavnatého jablka a hrušky máslovky nebo okusit zralé blumy.